

WELKWOND

LEES
EXEM
PLA
RAR

Lieve lezer,

Tahereh Mafi heeft altijd een speciaal plekje in mijn hart gehad. Ze was een van de eerste auteurs die ik als beginnend acquirierend redacteur toevoegde aan de lijst van Blossom Books en ze was de eerste auteur die ik naar Nederland haalde voor een auteursbezoek. En doordat zij non-stop over Jandy Nelson praatte, ben ik de boeken gaan lezen en net zo'n fan geworden.

Ik houd van de verhalen van Tahereh, allemaal geschreven in haar prachtige zangerige schrijfstijl, vol fantastische metaforen. *Welkwoud* is extra bijzonder omdat het verhaal heel dicht bij Tahereh zelf ligt. Het boek is sterk geïnspireerd door haar Perzische afkomst, de verhalen die haar ouders haar vertelden, de boeken die ze haar voorlas toen ze jong was en de jeugdherinneringen van haar moeder die opgroeide in Azerbeidzjan.

In een interview met Bustle vertelt ze: 'De Perzische cultuur is nooit fictie voor me geweest. Het eten, de poëzie, de geluiden en de geuren, de sprookjes en de festivals – het is allemaal echt. Ik zag nooit in waarom ik hier een verhaal over zou willen schrijven. Maar nu zie ik in wat verhalen kunnen doen, hoe we mensen meer kunnen vertellen over andere culturen en een gezicht kunnen geven aan zoveel lezers die zichzelf niet herkennen in de beschikbare verhalen.'

Het eindresultaat is een prachtige cocktail tussen fantasie en werkelijkheid, waarin Laylee zichzelf moet beschermen tegen een maatschappij die haar niet accepteert.

Laylee is boos en gekwetst tegelijkertijd, maar weet terug te vechten en uiteindelijk een plek te creëren voor haarzelf. Net als Tahereh ben ik gek op de sterke, eigenzinnige Laylee, en ik hoop jullie straks ook.

Heel veel leesplezier!

#Spreadthebooklove

Myrthe Spiteri

Uitgeefdirecteur Blossom Books

LEES
EXEMPLAAR

WELKWOUDE

TAHEREH
MAFI

*Voor mijn ouders, voor de eindeloze avonden
waarop we onder het genot van vele kopjes thee
Perzische poëzie lezen*

Vertel de wereld wat je vindt van #Welkwoud
Vind ons: @blossombooks
Vind de auteur: @taherehmafi

NUR285 / W031801

© 2018 Nederlandse editie: Blossom Books

© 2017 Tahereh Mafi

Oorspronkelijke titel: *Whichwood*

First published by Dutton Children's Books, Penguin Young Readers group,
an imprint of Penguin Random House, LLC

Nederlandse vertaling: Merel Leene

Omslagontwerp: Theresa Evangelista

Omslagillustratie: Iacopo Bruno

Nederlandse omslagbelettering: Titia Seveke

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

**Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje naar
info@blossombooks.nl of ga naar blossombooks.nl.**

ONS
VERHAAL
BEGINT
OP EEN
IJZIG KOUDE
AVOND

Jonge sneeuw zweefde in zachte wervelingen

omlaag; zilveren vlokken zo groot als flensjes glinsterden tijdens hun val. Grillige bomen droegen witte blaadjes, en maanlicht glansde op een glazen meer. De avond was stil, alles ging traag en de sneeuw had de aarde in een diepe, heerlijke slaap gewiegd en o, wat naderde de winter snel.

Voor Welkwoud was de winter een welkome afleiding; de mensen hier hielden van kou en waren gek op ijs (de eerste sneeuw was als een paradijs), en bovendien hadden ze genoeg voedsel en festiviteiten om het seizoen aangenaam door te komen. Yalda, het midwinterfeest, was het grootste van allemaal, en heel Welkwoud gonsde van de voorpret. Welkwoud was een magische plek, en Yalda, het belangrijkste feest dat in het stadje werd gevierd, was zo mogelijk een nog magischer avond. Yalda viel op de laatste avond van de herfst, de langste nacht van het jaar. Het was een tijd van cadeautjes geven, theedrinken en eindeloos feesten... en nog veel, veel meer. Helaas hebben we momenteel niet veel tijd (er staat iets eigenaardigs te gebeuren en ik kan me niet veroorloven afgeleid te zijn als het eenmaal zover is) dus zullen we de details later bespreken. Voor nu hoef je alleen dit te weten: elke nieuwe

sneeuwbus bracht een meter verse opwinding met zich mee, en met nog maar twee dagen te gaan voor het begin van de winter konden de mensen van Welkwoud hun opwinding nauwelijks bedwingen.

Met één opvallende uitzondering.

Er was één persoon in Welkwoud die nooit meedeed aan de feestelijkheden in het stadje. Slechts één persoon die haar gordijnen dichttrok en mopperde op alle zang en dans van die magische avond. En zij was echt een heel vreemd persoon.

Laylee had een hekel aan kou.

Op haar dertiende was ze dat heerlijke, eindeloze optimisme dat je bijna alleen bij jonge mensen ziet allang kwijtgeraakt. Ze had geen gevoel voor gekkigheid, geen behoefte aan overdaad, geen geduld voor plezier. Nee, Laylee haatte de vorst, haatte de vrolijkheid, en had niet alleen een hekel aan dit winterfeest, maar ook aan iedereen die er wél van hield. (De eerlijkheid gebiedt me te zeggen dat Laylee een hekel had aan veel dingen – niet in het minst aan haar levenslot – maar aan de winter had ze misschien wel de allergrootste hekel.)

Als enige moest ze urenlang werken in de kou, zelfs bij ijzel en sneeuw, zodat er een dikke laag ijs op haar knieën groeide terwijl ze dode lichamen naar een grote porseleinen badkuip in haar achtertuin sleepte. Ze schrobde slappe halzen, gebroken benen en vieze vingernagels totdat haar eigen vingers stijf bevroren waren, hing de zware dode lijven daarna te drogen en kwam later terug om ijspegels van dode kinnen en neuzen af te breken. Laylee had geen vrije dagen, geen vakanties, zelfs geen vaste werktijden. Ze werkte wanneer haar klanten zich meldden, wat betekende dat ze binnenkort zou omkomen in het werk. De winter was in Welkwoud namelijk een populair jaargetijde om te sterven.

Vanavond was Laylees voorhoofd gefronst (haar favoriete gezichtsuitdrukking), haar stemming geprikkeld (misschien meer dan normaal), haar lijf dik ingepakt (tot verstikkens toe) en haar geest vastbesloten om voor het avondeten nog wat sneeuwvlokken te vangen. Verse vlokken waren het dikst en het knapperigst en dus een heerlijke traktatie, als je tenminste snel genoeg was om er een paar te vangen.

Mag ik even? Ik weet dat het misschien vreemd lijkt om sneeuwvlokken te eten, maar je moet dit begrijpen: Laylee Layla Fenjoon was een heel vreemd meisje, en ondanks (of misschien juist dankzij) haar eigenaardige beroep had ze grote behoefte aan een traktatie. Vandaag had ze negen enorme, tot op de draad vergane lijken moeten wassen – vier meer dan normaal – en dat was ontzettend zwaar geweest. Ze betrapte zich er tegenwoordig vaak op dat ze over een leven droomde waarin haar familie geen wasserij voor de doden dreef.

Tja, nou zeg ik wel ‘familie’, maar eigenlijk deed Laylee al het wasen in haar eentje. Maman was twee jaar eerder gestorven (er was een kakkerlak in de samowar gevallen en maman, die van niets wist, dronk van de thee; vreselijk tragisch allemaal), maar een periode van rouw was Laylee niet gegund. De meeste geesten gingen na een stevige schrobpartij over naar gene zijde, snap je, maar die van maman was gebleven. Haar geest zweefde door de vertrekken en leverde voortdurend kritiek op Laylees beste werk, zelfs als ze sliep. Ook baba schitterde door afwezigheid; hij was net zo lang vertrokken als maman dood was. Gebroken door het verlies van zijn vrouw was hij nog geen twee dagen na mamans dood in een opwelling op reis gegaan, vastbesloten om de Dood te vinden en een hartig woordje met hem te spreken over zijn recente keuzes.

Helaas was de Dood nergens te vinden.

En erger nog: het verdriet had baba's denkvermogen zo aangetast dat hij in die twee jaar dat hij nu al weg was, niet veel verder had weten te reizen dan het centrum van de stad. Door zijn gebroken hart was hij behalve de weg ook zijn gezonde verstand kwijtgeraakt. Alles in baba's hoofd was door elkaar gehusseld, en in de gekte en chaos van het verlies bleef er geen ruimte over voor zijn enige kind. Laylee vormde de nevenschade in een oorlog tegen het verdriet, en baba, die deze oorlog nooit kon winnen, liet zich van ellende in de verdoving van vergetelheid wegzinken. Tijdens Laylees bezoeken aan de stad kwam ze haar verdwaalde vader regelmatig tegen. Ze klopte hem dan bemoedigend op zijn schouder en liet een granaatappel in zijn zak glijden.

Daarover later meer.

Laten we ons nu hierop concentreren: het was een koude, eenzame avond en Laylee had juist haar laatste vlokje avondeten gevangen, toen een plotseling geluid haar deed verstijven. Twee luide ploffen, een brekende tak, een doffe klap, een onmiskenbaar happen naar adem en plotseling aanzwellend boos gefluister...

Nee, het viel niet te ontkennen: er waren indringers hier.

Nou zou dit voor ieder normaal mens een alarmerende ontdekking zijn geweest, maar aangezien Laylee een uiterst abnormaal meisje was, bleef ze volkomen onverstoord. Wel was ze stomverbaasd. Er kwam hier namelijk nooit een mens, en de hemel beware wie wel kwam; zomaar een schuur vol opgezwollen, rottende lijken in lopen was nog nooit iemand goed gekomen. Om die reden woonden Laylee en haar familie relatief afgelegen. Ze hadden hun intrek genomen in een tochtig kasteeltje op een klein schiereiland buiten de stad en leefden daar in een informeel soort ballingschap. Dit onvriendelijke lot hadden Laylee en haar familie niet verdiend, maar ja, niemand wilde nou eenmaal

naast een meisje met zo'n onfortuinlijk beroep wonen.

In elk geval was Laylee het beslist niet gewend om zo dicht bij huis menselijke stemmen te horen, en dat maakte haar wantrouwig. Met opgeheven hoofd en uiterst waakzaam stopte Laylee haar sneeuwvlokken in een rijkversierde zilveren etenstrommel – een oud familie-erfstuk – en maakte zich op haar tenen uit de voeten.

Laylee was geen meisje dat zich van haar stuk liet brengen door een beetje bibber en beven. Nee, ze werd elke dag omringd door de dood, en de onbekende dingen die de meeste mensen deden schrikken hadden nauwelijks effect op iemand die met geesten kon praten. (Dit laatste was vanzelfsprekend geheim. Laylee was wel zo verstandig om haar stadsgenoten niet te vertellen dat ze de geesten van hun dierbaren kon zien en met ze kon praten. Ze voelde er namelijk niets voor om nog meer werk op haar bordje te krijgen dan er al in haar schuurtje op haar lag te wachten.) Dus terwijl ze voorzichtig terugliep naar het bescheiden kasteeltje dat haar thuis was, voelde ze geen angst, alleen een nieuwsgierige tinteling. En terwijl dat gevoel in haar hart opvlamde, knipperde ze met haar ogen, dankbaar en verrast dat ze een glimlach op haar gezicht voelde verschijnen.

Toen Laylee de zware houten deur opentrok,

zweefde maman al afwachtend rond in de hal, en net toen de spookmoeder op het punt stond haar dochter een of ander nieuw verwijt toe te schreeuwen, duwde een plotselinge windvlaag de deur dicht. Onwillekeurig maakte Laylee een sprongetje. Ze sloot haar ogen en blies hard haar adem uit, haar handen nog altijd om haar zilveren trommel geklemd.

‘Waar heb jij uitgehangen?’ snauwde maman terwijl ze om Laylees hoofd zoefde. ‘Kan het je dan helemaal niks schelen hoe ik me voel? Je weet toch hoe eenzaam ik hier word, helemaal in m’n eentje opgesloten...’

(O ja, dat was ook zo iets: maman spookte alleen in hun huis rond, nergens anders. Niet omdat ze dat niet kon, maar omdat ze niet wilde. Ze was een zeer betrokken ouder.)

Laylee negeerde maman. Op het ogenblik wikkelde ze de oude gebloemde sjaal met eindeloos veel franjes van haar hoofd en maakte de houtje-touwtjesluiting van haar met bont gevoerde wintermantel los, waarna ze ze beide naast de voordeur hing om te drogen. Het bont had ze gekregen van een vos die zijn zomervacht voor haar had bewaard,

en vanavond was Laylee bijzonder dankbaar geweest voor de extra warmte.

‘... niemand om mee te praten,’ klaagde maman. ‘Niemand die oog heeft voor mijn ellende...’

Vroeger had Laylee meer oog voor mamans ellende gehad, maar door schade en schande had ze geleerd dat deze geest slechts een echo van haar echte moeder was. Maman was een sprankelende, interessante vrouw geweest, maar de gazen kopie die nu langs het hoofd van onze heldin scheerde, had nauwelijks karakter en nog minder charme. Geesten, zo bleek, waren ongelooflijk onzekere wezens die zich door elke ingebeelde onverschilligheid beledigd voelden, en dat maakte ze, zo kun je je voorstellen, tot onaangenaam gezelschap.

Terwijl maman lekker op dreef kwam met haar dramatische monoloog – waarin ze de saaiheid van haar dag tot in de kleinste details beschreef – ging Laylee aan de keukentafel zitten. Ze nam niet de moeite om een lamp aan te steken, aangezien er geen lampen waren om aan te steken. Laylee was intussen twee jaar alleen, zorgde voor zichzelf en betaalde alle rekeningen, maar hoe hard ze ook werkte, het was nooit hard genoeg om haar thuis weer tot leven te wekken. Laylee had een gave; ze had een magisch talent dat haar (en iedereen in haar bloedlijn; ze had het gen van baba geërfd) in staat stelde om de doden die op weg waren naar Elders te wassen en te verpakken. Alleen was het nooit de bedoeling geweest dat zulk zwaar werk door slechts één persoon werd gedaan, zeker niet iemand die ook nog eens zo jong was. Ondanks haar beste bedoelingen ging de toestand van Laylees lichaam langzaam achteruit; en hoe langer haar kleine persoontje zich om het verterende leven bekommerde, hoe zwakker ze werd.

Laylee had het veel te druk om een ijdel meisje te zijn, maar als ze

ooit langer dan een paar minuten voor een spiegel zou hebben gestaan, had ze zomaar tot een zelfingenomen ijdelheid kunnen uitgroeien. Als haar ouders in de buurt waren geweest om haar ego op te krikken, had ze zelfs weleens volledig haar hoofd kunnen verliezen. Laylee mocht dus van geluk spreken dat ze moeder noch spiegel bezat om haar het hoofd op hol te brengen, want als ze wat beter naar haar eigen spiegelbeeld had gekeken, zou ze een ongewoon mooi meisje hebben gezien. Ze was slank maar sterk gebouwd, met lange, elegante armen en benen. Het waren echter haar ogen – zacht en popperig – die haar bijzonder maakten. Eén blik op onze jonge vriendin was voldoende om de harten van hen die haar zagen harder te doen kloppen. Bij de tweede blik ontwaakte echter de angst. Laten we duidelijk zijn: Laylees uiterlijk vormde geen inspiratie voor bewonderaars. Ze was geen meisje om lichtzinnig mee om te springen, en zelf vond ze haar schoonheid even onbelangrijk als de mensen die die verheerlijkten. Ze was mooi geboren, snap je; haar gezicht was een geschenk waar ze zich niet van kon ontdoen.

Nog niet, in elk geval.

Het werk dat ze deed eiste zijn tol, en ze kon de veranderingen in haar spiegelbeeld niet langer negeren. Ooit waren haar kastanjebruine lokken vol en glanzend geweest, maar nu begonnen ze te verbleken. Laylees haar kleurde zilver vanaf de puntjes opwaarts, en haar ogen – die ooit de rijke gloed van barnsteen hadden gehad – waren in doorzichtig grijs veranderd. Tot nu toe was alleen haar huid gespaard gebleven, maar haar sinds kort leigrijze ogen staken zo sterk af bij haar diepbronzen teint dat ze er buitenaards, vreemd en eeuwig verdrietig uitzag. Laylee had echter geen geduld voor verdriet, en hoewel ze diep vanbinnen grote pijn voelde, was ze veel liever boos.

En dus was ze – meestal – een prikkelbaar, onvriendelijk, boos meisje, met weinig prettigs om haar af te leiden van de dood die voortdurend haar aandacht opeiste. Vanavond liet ze haar verslagen blik door de vele vertrekken van het tochtige kasteel dwalen en zei tegen zichzelf dat ze binnenkort maar eens zo verstandig moest zijn om de kapotte ramen te repareren, de gescheurde gordijnen te herstellen, de ontbrekende fakkels aan te vullen en de verschoten muren op te fleuren.

Hoewel ze dag in dag uit hard werkte, werd Laylee zelden betaald voor het werk dat ze deed. De toverkracht die door haar aderen stroomde, bezegelde haar lot en verplichtte haar om een *mordeshoor* te zijn, dus wanneer de doden bij haar deur werden afgeleverd, kon ze niet anders dan ze bij de rest leggen. De mensen van Welkwoud wisten dat en maakten er misbruik van, door soms slechts een schijntje te betalen en soms zelfs helemaal niets. Ooit, bezwoer Laylee echter, zou ze weer licht en kleur blazen in de lusteloosheid die haar leven in haar greep had.

Maman schoot opnieuw heen en weer voor haar dochters neus, want ze hield er beslist niet van om zo grondig genegeerd te worden. Met een geërgerd gezicht sloeg Laylee naar mamans ijle gestalte. Twee keer dook de dochter weg, maar uiteindelijk gaf ze het op en nam haar avondeten mee naar de spaarzaam ingerichte woonkamer. Nadat Laylee zich op het zachtste gedeelte van het tot op de draad versleten kleed had geïnstalleerd, klapte ze de etenstrommel open. De kamer werd slechts verlicht door de maan, maar die verre lichtbol moest maar genoeg zijn. Laylee liet haar kin op haar hand zakken, kauwde zachtjes op een sneeuwvlok zo groot als haar gezicht en dacht vol verlangen aan de dagen waarop ze nog met kinderen van haar eigen leeftijd was omgegaan. Het was lang geleden dat Laylee voor het laatst

naar school was geweest, en soms miste ze het. School was echter een luxe, bedoeld voor kinderen met werkende ouders en een stabiel thuis. Laylee kon niet langer doen alsof ze die had.

Ze nam een hap van de volgende sneeuwvlok.

De eerste verse vlokken van het seizoen waren helemaal van suiker gemaakt – een vorm van magie die je alleen in Welkwoud aantrof – en hoewel Laylee wist dat ze beter iets gezonders kon eten, trok ze zich daar niets van aan. Vanavond wilde ze zich ontspannen. En dus at ze alle vijf de vlokken achter elkaar op en voelde zich daar heel, heel lekker bij.

Maman was intussen klaar met haar monoloog en ging over op dringender zaken (de algemene toestand van het huis en meer specifiek de troep in de keuken, de stoffige gangen, het beschadigde haar en de eeltige handen van haar dochter) terwijl Laylee zich boven terugtrok. Dit was mamans dagelijkse ritueel, en het kostte Laylee moeite om haar geduld te bewaren. Al lang geleden was ze opgehouden op maman te reageren – wat wel enigszins hielp – maar dat betekende ook dat er soms dagen verstreken zonder dat Laylee een woord sprak, en die eenzaamheid begon littekens na te laten. Laylee was niet altijd zo'n stil kind geweest, maar hoe meer woede en afkeer in haar opwelden, hoe minder ze durfde te zeggen.

Ze was een meisje dat zelden sprak, uit angst om zomaar vlam te vatten.

Laylee had zich veel langer dan nodig was in de

badkamer opgesloten. De badkamer was de enige plek waar maman haar niet lastigviel (ze was dan misschien dood, maar dat betekende niet dat ze haar gevoel voor fatsoen verloren was), en Laylee genoot van de ogenblikken die ze op deze prozaïsche plek doorbracht. Ze had juist een koperen kom gevuld met een heerlijke mix van warm water, suikerzout, rozenbottelolie en een takje lavendel om haar pijnlijke handen in te weken, toen ze iets vreemds zag.

Het was onopvallend maar onmiskenbaar: de toppen van haar vingers werden zilver.

Laylee hapte zo geschrokken naar adem dat ze de kom bijna omstootte. Ze liet zich op haar knieën zakken en wreef over haar huid alsof ze op die manier de schade ongedaan kon maken, maar het had geen enkele zin.

Het was moeilijk genoeg geweest om haar ogen te zien veranderen, en zelfs nog hartverscheurender toen ook haar haar werd aangetast, maar dit... dit was echt ernstig. Laylee kon onmogelijk weten hoe diep de schade reikte die ze haar lichaam had toegebracht, maar ze wist voldoende om dit te begrijpen: ze was onherroepelijk ziek, diep

vanbinnen, en had geen idee wat ze daaraan moest doen.

Haar eerste ingeving was om een beroep op baba te doen.

Tallose keren had ze hem gesmeekt om thuis te komen, maar hij zag nooit het nut in van een dergelijk verzoek. In de loop van de jaren was baba steeds krankzinniger geworden, en hij had geen idee meer of hij in de wereld van de levenden of de doden verkeerde. Na mamans dood had hij het restje gezonde verstand dat hij nog bezat laten varen; nu was hij voor altijd verdwaald in de schemerzone en er was niets wat Laylee daaraan kon doen. ‘Nog heel even maar,’ had hij altijd gezegd op die charmante, onhandige manier van hem. ‘Ik ben er bijna.’ Baba bewaarde zijn tanden in zijn zak, snap je, en daarom viel het voor hem niet mee om verstaanbaar te spreken.

Dat moet ik uitleggen.

Ooit, lang geleden, had baba maman op de markt gezien, en binnen de kortste keren was hij verliefd op haar geworden. Dat was voor maman geen ongebruikelijke gebeurtenis; het kwam zelfs regelmatig voor dat volkomen onbekenden voor haar vielen. Ze was, zoals je misschien al had verwacht, een bijzonder mooie vrouw, maar niet op de gewone, vertrouwde wijze. Nee, maman was mooi op een manier die levens verwoestte en mannen van hun verstand beroofde. Ze had een gezicht dat onmogelijk te beschrijven viel en een huid die straalde alsof de zon zelf haar achternazat. En hoewel veel inwoners van Welkwoud een prachtige huid hadden (het was een gouden volk, zelfs in de winter, met een bruine teint die brons opgloeide in het zonlicht) schitterde maman het hardst van allemaal, vooral wanneer ze haar haar in felgekleurde, zijdezachte doeken wikkelde die haar glanzende huid werkelijk buitenaards deden lijken. En haar ogen – vol en verblindend – waren zo betoverend dat voorbijgangers flauwvielen zodra ze haar

zagen. (Misschien dat je nu durft te raden van wie Laylee haar knappe uiterlijk had geërfd.) Maman werd aanbeden door bijna iedere man die dapper genoeg was om naar haar hand te dingen, en hoewel ze geen hekel aan haar schoonheid had, vond ze het wel vreselijk om erdoor te worden gedefinieerd, dus stuurde ze elke vrijer net zo snel de deur weer uit als hij gekomen was.

Baba was echter anders.

Hij was niet bijzonder knap, maar hij was een man die leefde op meeslepemde emoties en niets liever wilde dan verliefd worden. Nadat hij had ontdekt dat maman in de tandartspraktijk van haar ouders werkte, bedacht hij een plan. Elke dag – meer dan een maand lang – betaalde hij om een tand te laten trekken, uitsluitend om bij haar te kunnen zijn. Hij vlijde zich in de stoel en luisterde naar haar stem terwijl ze gezonde tanden uit zijn open mond trok. En elke dag strompelde hij bloedend en kermend, maar tot over zijn oren hopeloos verliefd naar huis. Pas toen al zijn tanden op waren, beantwoordde maman eindelijk zijn gevoelens, en hoewel baba trots was op de ongewone manier waarop ze elkaar hadden gevonden, vond Laylee hun verhaal onuitsprekelijk stom. Het heeft me heel wat overredingskracht gekost om haar zover te krijgen deze herinnering met me te delen.

Ik hoop dat je er blij mee bent.

Hoe dan ook, baba leek een hopeloos geval. Laylee koesterde tegelijkertijd enorme afkeer én bewondering voor baba, en hoewel ze met liefde aan hun vroegere jaren samen terugdacht, verweet ze hem ook dat hij recentelijk zo onachtzaam was geweest. Hij was een man die te veel voelde; zijn hart was zo groot dat van alles erin zoekraakte. Laylee wist dat ze belangrijk voor hem was, maar met zoveel dingen in de wereld die om zijn aandacht streden, was de ruimte die zij innam teleurstellend klein.

En dus was het daar – koud, opgekruld op de badkamervloer, met haar zilver getopte vingers in elkaar gevlochten en haar lippen op elkaar geperst om niet te huilen – dat Laylee het geluid van brekend glas hoorde.

Laylee stootte de badkamer uit, de gang op. Haar ogen vlogen door de ruimte, op zoek naar schadepunt, en voor het eerst sinds lange tijd voelde ze een heel lichte tinteling van angst. Het was geen onprettig gevoel.

Gek genoeg was mamans geest nergens te bekennen. Laylee gluurde over de trapleuning naar beneden en probeerde te zien waar maman naartoe was gegaan, maar in huis was het stil. Alarmerend stil.

En daarna: gefluister.

Laylee was onmiddellijk alert en spitte haar oren of ze iets hoorde wat op gevaar wees. Het gefluister klonk gehaast en verwilderd – boos? – en bijna meteen drong tot haar door dat de geluiden uit haar eigen slaapkamer kwamen. Haar hart sloeg nu sneller; angst en hoop waren in haar borst op elkaar gebotst en ze voelde zich bijna dronken van een eigenaardig soort opwinding. Nog nooit was haar zoiets geheimzinnigs overkomen, en het verbaasde haar hoe prettig ze het vond.

Stilletjes en sierlijk sloop Laylee naar haar slaapkamer, maar toen ze de deur van de kamer krachtig openduwde om de insluiper te verrassen, schrok ze zo van wat ze zag dat ze schreeuwde, achteruitstapte en zo hard haar teen stootte dat ze nog twee keer schreeuwde.

‘Alsjeblieft, niet bang zijn...’

Laylee was zich echter wild geschrokken. Ze liet zich met haar rug tegen de trapleuning zakken en probeerde het rijzen en dalen van haar borst te bedwingen, maar deze stortvloed van roestige emoties had haar zo van haar stuk gebracht dat ze geen woorden wist te vinden voor een antwoord. Laylee had van alles verwacht: een rebels lijk, een dolle geest of misschien een op hol geslagen troep ganzen, maar nee... totaal onverwacht...

Er stond een jóngen in haar kamer.

Het was een zielig uitziend exemplaar, half bevroren, in rap tempo smeltend en over het geheel genomen doorweekt van zijn kruin tot aan zijn voeten. Erger nog: smerig water droop uit zijn kleren op haar vloer. Laylee was nog altijd te verbluft om iets te zeggen. Hij was haar de gang op gevolgd, met omhooggestoken handen en smekende blik, en toch... toch leek hij haar ook aandachtig op te nemen. Pas toen Laylee zich realiseerde dat hij nieuwsgierig naar haar haar staarde, vond ze haar gezonde verstand terug en rende de trap af.

Snel griste Laylee een pook uit de haard en daarna pakte ze haar sjaal met franjes, gooide die om haar hoofd en bond hem stevig rond

haar nek. Haar handen trilden – ze trilden! Zo gek! – en ze had zich juist schrap gezet voor een gevecht, toen ze de stem van een tweede persoon hoorde.

Hijgend draaide ze zich om.

Deze keer was het een meisje dat tegenover haar stond – ook al kletsnat – en het was het eigenaardigste meisje dat Laylee ooit had gezien. Wat nog verwarrender was: het meisje sloeg niet alleen huiverend haar natte armen om zich heen, maar leek bovendien op het punt te staan om in tranen uit te barsten.

‘Het spijt me echt vreselijk dat Olivier zo’n idioot is,’ flapte het meisje eruit, ‘maar wees alsjeblieft niet bang. We zullen je geen kwaad doen, dat zweer ik.’

Dat die twee nog geen vlieg kwaad konden doen, werd Laylee langzamerhand steeds duidelijker.

Het meisje dat voor haar stond, was zo klein dat ze bijna in haar zak paste. Ze leek te teer om echt te zijn. En als Laylee in haar leven niet al zoveel geesten was tegengekomen, had ze dit onbekende meisje misschien ook wel voor een spook gehouden. Haar huid was schokkend wit, precies hetzelfde wit als haar haar, haar wenkbrauwen en de knipperende dikke, sneeuw witte wimpers rond haar lichtbruine irissen, het enige aan haar lichaam waarin iets van kleur te bespeuren viel. Ze was een vreemde verschijning in het land van Welkwoud, waar de mensen bekendstonden om hun goudbruine huid en fonkelende ogen in felle kleuren. Laylee werd onmiddellijk enorm nieuwsgierig naar dit eigenaardige meisje.

Terwijl Laylees paniek langzaam wegebde, verslaptte haar greep om de pook. Nee, het was meer dan nieuwsgierigheid. Dit onbekende meisje had iets vriendelijks, en hoewel Laylee zichzelf niet als een

vriendelijk mens beschouwde, hield ze wel van vriendelijkheid. In elk geval was ze geïntrigeerd; het was heel lang geleden dat ze een meisje van haar eigen leeftijd had gezien.

‘Wie ben jij?’ vroeg Laylee ten slotte, met een stem die roestig klonk door gebrek aan gebruik.

‘Ik heet Alice,’ zei het meisje glimlachend.

Laylee voelde een steek in haar hart. Oude gewoontes riepen haar op om ook te glimlachen, maar Laylee weigerde en koos in plaats daarvan voor een frons. Ze schraapte het spinrag uit haar keel en zei: ‘En waarom heb je bij me ingebroken?’

Alice wendde beschaamd haar gezicht af. ‘Olivier heeft je raam gebroken. Het spijt me echt. Ik zei tegen hem dat we moesten kloppen – dat we langs de normale weg naar binnen moesten gaan – maar we hadden het zo verschrikkelijk koud dat hij per se een directere route wilden nemen en...’

‘Olivier is de jongen?’

Alice knikte.

‘Waar is hij gebleven?’ Laylee tuurde over Alice’ schouder en probeerde hem te vinden.

‘Hij heeft zich verstopt,’ zei Alice. ‘Volgens mij is hij bang dat je hem zult vermoorden.’

Laylee stopte met speuren en trok een wenkbrauw op. Ze voelde haar mondhoeken trekken en bedwong de aandrang om te glimlachen.

‘Mogen we alsjeblieft heel eventjes blijven?’ vroeg Alice verlegen. ‘We hebben een lange reis achter de rug en zijn ongelooflijk moe. Het duurde eindelijk om je te vinden, weet je.’

Laylee balde haar vuist weer rond het handvat van de pook. ‘Mij te vinden?’ zei ze. ‘Waarom wilden jullie mij vinden?’

Alice knipperde met haar ogen. ‘Nou, we zijn hier om je te helpen, natuurlijk.’

‘Ik begrijp het niet,’ zei Laylee. ‘Hoe was je van plan mij te helpen?’

‘Nou, ik, eh...’ – Alice aarzelde – ‘... eigenlijk weet ik dat niet zo goed,’ zei ze terwijl ze haar natte haar om haar vinger wond. Rond haar voeten ontstond een plasje. ‘Het is nogal een lang verhaal. Ik, eh... Nou ja, ik kan je waarschijnlijk beter vertellen dat we niet hier vandaan komen. We komen uit een andere plaats, die Ferenwoud heet. Waarschijnlijk heb je nooit van Ferenwoud gehoord, maar dat is ook...’

‘Natuurlijk ken ik Ferenwoud,’ snauwde Laylee. Ze had misschien niet zoveel onderwijs genoten als de meeste kinderen, maar ze was niet dom. ‘In de tweede klas leren we alles over de vele magische landen.’

Het leek onmogelijk, maar toch werd Alice’ gezicht nog bleker. ‘Zijn er nog meer magische landen? Maar ik heb nog maar net geleerd over dat van jou.’

Laylee was niet onder de indruk. Dit meisje was ofwel ontzettend dom, of anders deed ze alsof, en Laylee kon niet beslissen welke van de twee erger was.

‘Eh... hoe dan ook,’ ging Alice handenwringend verder, ‘wij hebben elk jaar een Overgave, waarbij we ons tovertalent laten zien en in ruil

een taak toebedeeld krijgen, en... en, nou ja, ik heb dus jou als taak gekregen.'

Hier begreep Laylee niets van.

Er waren enkele minuten voor nodig om uit te leggen wat een Overgave precies inhield (dit bleek een soort magisch examen dat alleen in Ferenwoud werd afgelegd) en hoe een taak in elkaar stak (het doel ervan was altijd om iemand die in nood verkeerde te helpen), en toen alles achter de rug was, was Laylee niet alleen geërgerd, maar ook boos, en ze wilde dat Alice weer naar huis ging.

'Ik hoef je medelijden niet,' zei Laylee. 'Je verdoet je tijd hier.'

'Maar...'

'Neem je vriend mee en laat me met rust. Ik heb een lange dag achter de rug en morgenochtend ligt er nieuw werk op me te wachten. Ik kan het me echt niet veroorloven om te worden afgeleid door jou...' – ze fronste en maakte een wegwerpgebaar – '... bizarre aanbod uit liefdadigheid.'

'Nee, alsjeblieft,' zei Alice snel, 'je moet het begrijpen: ik zou niet hierheen zijn gestuurd als jij niet een probleem had dat ik kan verhelpen! Vertel me nou maar gewoon wat er mis is met je, dan kan ik misschien...'

'Wat er mis is met me?' herhaalde Laylee verbijsterd.

'Nou ja, ik bedoel niet...' Alice lachte nerveus. 'Ik bedoelde natuurlijk niet dat er iets mis is met jou...'

'Lieve hemel, Alice. Heb je de boel nu al verpest?' Olivier dook zo snel en stilletjes naast haar op dat hij beide meisjes tegelijk liet schrikken.

'Wat doe jij hier?' zei Laylee boos. Ze priemde met de pook in zijn richting. 'Wie zijn jullie in vredesnaam?'

'We zijn hier om te verhelpen wat jou mankeert, schijnt het,' zei

Olivier met een glimlach. 'Soepeltjes pakt Alice dat aan, hè? Ontzettend charmant.'

Verward liet Laylee de pook heel eventjes zakken. 'Waar heb je het in vredesnaam over?'

'Aha,' zei Olivier terwijl hij een wenkbrauw optrok. 'Ik zie dat we ons gevoel voor humor al zijn kwijtgeraakt.'

'Olivier, alsjeblieft!' riep Alice. 'Hou toch je mond!'

Laylee, die inmiddels schoon genoeg had van deze nonsens, kneep haar ogen tot spleetjes en greep de pook nog steviger vast. Voor ze het wist, stond ze echter opeens bedden op te maken voor haar gasten en vroeg of ze misschien iets te drinken wilden. In de haard knetterde een groot vuur, en in het kasteel voelde het warmer en gezelliger dan het in jaren was geweest. Laylee stak niet graag de haard aan (dat was namelijk een kostbare luxe), en ze was het hele jaar bezig geweest om een flinke voorraad brandhout aan te leggen. De kilste winternachten kwamen nog en ze was van plan om met wat ze had het hele sneeuwseizoen door te komen. Nu staarde ze glimlachend naar de dansende vlammetjes, zich er slechts ten dele van bewust dat deze vreemdelingen in één enkele avond haar hele voorraad hadden opgebruikt, en vroeg zich zuchtend – en met grote tederheid – af hoe ze hen om die reden het beste kon doden.

Alice en Olivier waren intussen heerlijk warm en droog. Hun zware jassen hadden ze bij de haard gehangen en dankzij het enorme, knapperende vuur was ook de laatste vochtigheid bijna verdwenen. Olivier leek tevreden. Alice keek echter opnieuw doodsbenuwd. Ze wierp bezorgde blikken op Laylee (die haar handen bestudeerde en links van

rechts probeerde te onderscheiden) en bleef intussen maar aan de mouw van haar kameraad trekken terwijl ze fluisterde: ‘Hou op, Olivier! Hou daar onmiddellijk mee op!’

Laylee knipperde met haar ogen.

‘Er is niks met haar aan de hand, Alice! Je hoeft niet zo hysterisch te doen.’

‘Als je er niet nu onmiddellijk mee stopt...’

‘Maar anders laat ze ons nooit blijven! Trouwens, als ik er niet geweest was, had ze je met die pook aan gort geslagen...’

Laylee hield haar hoofd schuin en leek afgeleid door een vlekje op de muur. Verdwaasd vroeg ze zich af wie deze mensen waren.

‘Dit is mijn taak, Olivier Vanoever, en jij doet gewoon wat ik zeg. Bovendien is het niet mijn schuld dat ze me met die pook wilde doorboren! Als jij niet had besloten om het raam van haar slaapkamer in te gooien...’

‘Het was ijskoud buiten!’

‘O, ik zweer het, Olivier. Als je dit voor me verpest, vergeef ik je dat nooit, hoor je!’

‘Oké,’ zei hij zuchtend. ‘Prima. Maar ik doe het alleen omdat...’

Laylee haalde zo snel adem dat haar hoofd ervan duizelde. Langzaam, heel langzaam voelde ze het bloed haar hersens weer in stromen. Ze wreef in haar ogen en deed ze op een kiertje open, voorzichtig knipperend vanwege de intense gloed van het vuur. Hoe hard ze echter ook haar best deed, ze kon geen touw vastknopen aan wat ze zag. Ze herinnerde zich niet hoe ze hier terecht was gekomen en begreep niet wie het goed had gevonden dat deze vreemdelingen zich in haar woonkamer verschansten.

Toen werd opeens haar hoofd weer helder.

Ze draaide bliksemsnel in het rond, zoekend naar haar geïmproviseerde wapen, maar op dat moment riep Olivier: ‘Laylee... Alsjeblieft!’

Ze remde af.

Ze was bijna bang om te vragen hoe hij haar naam wist.

Hij had zijn handen omhooggestoken, alsof hij zich overgaf, en Laylee vond dat ze haar pogingen om deze jongen te doden in elk geval lang genoeg kon opschorten om hem eens goed te bekijken.

Zijn haar was zilver, net als dat van haar, maar bij hem zag het er natuurlijk uit. Zijn ogen – zo’n intense kleur blauw dat ze bijna paars leken – staken fel af tegen zijn bruine huid. Alles aan hem was scherp en gepolijst (en knap) en hoe langer ze naar hem keek, hoe meer ze zich bewust werd van een plotselinge, snelle trilling in haar hart. De sensatie bracht haar zo van haar stuk dat ze Olivier bijna een mep met de pook gaf om maar van het gevoel af te zijn.

‘We willen je geen kwaad doen,’ zei hij. ‘Alsjeblieft...’

‘Jullie kunnen hier niet blijven,’ onderbrak Laylee hem. Nerveuze woede vlamde op en kleurde haar wangen. ‘Jullie mogen hier niet zijn.’

‘Ik weet het... Ik weet dat het niet ideaal is om twee gasten over de vloer te hebben die je nooit eerder hebt gezien, maar als we alleen even mogen uitleggen...’

‘Nee,’ zei Laylee bars. Het kostte haar moeite om kalm te blijven. ‘Je begrijpt het niet. Dit huis wordt beschermd door oeroude magie. Alleen een mordeshoor is hier veilig.’

Om deze onthulling leken Alice en Olivier zich allebei niet erg druk te maken.

Olivier staaarde nog altijd geboeid naar Laylee. ‘Wat is een mordeshoor?’

‘Dat is wat ik ben. Het is de naam die ons gegeven is, de mensen die

de doden wassen en hun lichamen inpakken voor hun reis naar Elders. Wij zijn mordeshoors.’

‘Hemeltje, dat lijkt me echt vreselijk,’ zei Alice. Ze klopte op Laylees arm en keek haar vol medelijden aan. Laylee huiverde en trok onmiddellijk haar arm weg, maar Alice leek het niet te merken; in plaats daarvan gebaarde ze naar een stoel. ‘Vind je het erg als ik ga zitten?’

‘Jullie moeten weg,’ zei Laylee scherp. ‘Nu meteen.’

‘Maak je geen zorgen,’ zei Olivier met een glimlach. ‘Met ons komt het wel goed. We zijn niet bang voor een paar dode mensen. We hebben alleen een warme plek nodig om een tijdje uit te kunnen rusten.’

Laylee rolde zo wild met haar ogen dat er bijna een zenuw knapte. ‘Met jullie komt het helemaal niet goed, idioot. Jullie hebben hier geen bescherming. Jullie overleven de nacht niet eens.’

Eindelijk verscheen er een flikkering van angst in Alice’ ogen. ‘Waarom niet?’ vroeg ze zacht. ‘Wat zou er dan gebeuren?’

Met moeite sleepte Laylee haar blik naar Alice. ‘De geesten van verse doden zijn altijd vreselijk bang om over te gaan. Veel liever klampen ze zich vast aan het menselijke bestaan dat ze kennen. Maar een geest kan in de mensenwereld alleen overleven als hij een mensenhuid draagt.’ Ze wierp de twee een duistere blik toe. ‘Als jullie hier blijven, oogsten ze jullie vlees. Terwijl jullie liggen te slapen, maken ze kleren van jullie huid en laten jullie rotten in je eigen bloed.’

Alice sloeg beide handen voor haar mond.

‘Dat is precies de reden dat ik besta,’ zei Laylee. ‘Door het lichaam te wassen wordt de dwalende geest gekalmeerd. Als het lichaam daarna overgaat, gaat de geest mee.’

(Maman, is je misschien opgevallen, was een uitzondering op deze regel. Ik beloof je dat ik de bijzonderheden van haar geval op een

rustiger moment zal uitleggen.)

Alice kneep Olivier in zijn schouder. ‘Zie je nou?’ Ze kneep nog een keer. ‘Zie je nou wat je bijna hebt gedaan? Je hebt ons bijna vermoord met je valsspelerij! Kleren van huid, nou ja!’

Olivier fronste, vertrok zijn gezicht en sprong wrijvend over zijn schouder bij Alice vandaan. Hij was geërgerd, maar op een of andere manier tegelijkertijd gefascineerd.

‘En nu mijn huis uit.’ Laylee pakte de pook op en prikte hen alle twee kort in het midden van hun borst. ‘Weg! Wegwezen!’

Alice keek nogal beteuterd, maar Laylee voelde geen ziertje spijt. Behalve dat deze inbrekers een enorm gebrek aan respect voor haar wensen toonden, hadden ze ook nog al haar brandhout opgestookt. Laylee had schoon genoeg van hun dwaasheid. Dit was háár huis; zij alleen hoorde te bepalen wie er binnenkwam.

Terwijl ze hen alle twee in de richting van de voordeur joeg, zei Olivier: ‘Stel nou eens heel eventjes dat je wél wilde dat we bleven...’

Laylee prikte met de pook in zijn rug.

‘In theorie!’ zei hij met vertrokken gezicht. ‘Stel nou eens, in theorie, dat je wilde dat wij hier bleven. Zouden we dan een dood lichaam moeten wassen om ervoor te zorgen dat de magie ons ook beschermd?’

Laylee schudde haar hoofd.

Olivier was zichtbaar opgelucht.

‘Niet eentje,’ zei ze. ‘Je zou er drie moeten wassen. Een man, een vrouw en een kind; drie voor elke nacht dat je blijft logeren.’

Olivier trok wit weg. ‘Heb je dan wel zoveel dode mensen hier?’

Laylee stopte met lopen. Zachtjes zei ze: ‘Ja.’

Het was maar één woord, maar het gewicht ervan was enorm. Alle drie vielen ze plotseling stil, en allemaal werden ze een ogenblik lang

rondgeslingerd in de draaikolk van hun eigen zorgen. Laylee, flauw van vermoedheid, kon alleen nog maar denken aan haar eigen gestage achteruitgang; Olivier, gespitst op de situatie, kon zich alleen maar concentreren op zelfbehoud; maar Alice, die wel vaker de tijd nam om zich druk te maken om meer dan zichzelf, voelde in haar hart een deurtje opengaan.

Zij was het die uiteindelijk met enorme zachtheid zei: ‘Dat klinkt als vreselijk veel werk voor één meisje.’

Onmiddellijk keek Laylee op, en in een zeldzaam moment van transparantie vonden haar ogen die van Alice. De herinnering aan het werk dat op haar wachtte, legde een nieuwe last op Laylees schouders; ze voelde haar ellebogen knikken. Ze was de onlangs zilver geworden topjes van haar vingers bijna vergeten, totdat ze ze opeens voelde trillen, en dat was genoeg om haar greep om de pook te doen verslappen. Ze wendde haar blik af en zei: ‘Ja. Dat is het ook.’

Alice wierp Olivier een veelbetekenende blik toe, en hij leek haar te begrijpen. Dit was hun moment. Beiden rechtten ze hun rug, verzamelden al hun moed en zeiden: ‘Nou... wil je dan misschien wat hulp?’

En hierdoor – door deze simpele, dwaze vraag – werd eindelijk het hart van onze jonge hoofdpersoon beroerd.

Iets wat leek op hoop was door de kiertjes heen haar hart in gekropen en had haar verrast met een gevoel dat ze al heel lang vergeten was. En op dat moment bekeek Laylee haar inbrekers met nieuwe ogen. Op dat moment, lieve vrienden, verscheen er eindelijk een glimlach op haar gezicht.

O, het zou een lange, lange nacht worden.

